

פרק ו'

- פסוק א' - היה דבר נבואה מאת ד' אלי לאמור.
- פסוק ב' - בן אדם שים את כיוון פניך, וכוון את נבואתך אל הרי ישראל, ותתנבא עליהם.
- פסוק ג' - וכך תאמר: הרי ישראל שמעו דבר ד' אלקים, כה אמר ד' אלקים להרים הגבוהים, ולגבעות הם ההרים הסמוכים להרים ונמוכים מהם, ולאפיקים הם המקומות שזורמים שם מים, ולגאיות הם העמקים, הנה אני מביא חרב שתהרוג את העובדים שם לע"ז, ואאבד את הבמות שהם מזבחות אבנים שמקטירין עליהם לע"ז.
- פסוק ד' - מעכשיו יהיו המזבחות שוממים, כי לא יהיה מי שיבוא להקריב עליהם, והע"ז שעשויים בצורת חמה (שמש) שנקראים חמנים ישברו, וד' יפיל את העובדים חללים לפני הע"ז.
- פסוק ה' - ואת גופות ההרוגים מבני ישראל אשים לפני הע"ז, ואת עצמותיהם אפזר סביב המזבחות שלהם.
- פסוק ו' - בכל המקומות שאתם ישראל גרים, תחרבנה הערים, והבמות הם המזבחות יהיו שוממים, החורבן יהיה באופן שיחרבו והיו שממה המזבחות, וישברו ויתבטלו הע"ז שלכם, ויכרתו החמנים, וכל מעשיכם יהיו נמוחים (נמסים) ובטלים.
- פסוק ז' - ויפלו חללים (הרוגים) בתוכם, ואז תכירו ותדעו שאני ד' והכל בידי.
- פסוק ח' - ואשאיר מאלו שגלו לבין הגוים מעט אנשים שינצלו מהחרב, בזמן שיהיו מפוזרים בכל הארצות.
- פסוק ט' - אלו שישארו בין הגוים שנשבו שם יזכרו אותי, ומפרש מה יזכרו, יזכרו שכביכול נשברתי מהלב שלהם הזונה הכוונה לבם שסר מעלי, ואת עיניהם הזונות שסרו אחרי ע"ז, ויגזרו על עצמם כריתה בגלל הרעות שעשו, והוסיפו לעשות רע על מה שעשו בעבר.
- פסוק י' - ואז יתנו לב לדעת שאני ד' משלם גמול על כל מעשה, ומה שדברתי שאעשה להם הרעה הזאת שבאה עליהם, לא בחינם הוא אלא כגמול על מעשיהם.
- פסוק י"א - כה אמר ד' אלקים, תכה כף על כף כדרך המקוננות, ותכה ברגלך על הארץ, קוראים לזה רקיעה לפי שע"י הכאה ברגלים הטיט נעשה שטוח על הקרקע, ותאמר אח, הוא ביטוי של צער על כל תועבות ורעות בית ישראל, ובגלל זה יפלו בחרב ברעב ובדבר.
- פסוק י"ב - מי שמרחיק את עצמו ממקום המלחמה ויברח לארצות הגוים, ימות בדבר (מגפה), ומי שיבוא קרוב למקום המלחמה יהרג בחרב, ומי שישאר בתוך העיר שהיא במצור, ימות ברעב, ואכלה את כל כעסי בהם.
- פסוק י"ג - כשיהיו ההרוגים בין הע"ז שסביבות המזבחות, יכירו וידעו כי אני ד' ובידי יש כח לעשות הכל, ההרוגים יהיו בכל גבעה גבוהה, על כל ראשי ההרים, ותחת כל עץ רטוב, ותחת כל עץ קלוע שנקרא אלה, מקומות שהיו מקטירים שיהיה נחת רוח לכל הע"ז שלהם.
- פסוק י"ד - ואטה את ידי עליהם לכופפם, ואעשה את הארץ שממה, עד שמגודל החורבן, כל הרואה יהיה עומד בתמהון, מקומות השממה יהיו ממדבר דבלתה (רבלתה), ויתפשט לכל מושבותיהם, וידעו כי אני ד' לשלם גמול.